

Håndværket er stadig i orden hos Kim Larsen & Bellami, men højdepunkterne udebliver på den nye LP. — Foto: Gorm Valentin

Kim Larsen på vågeblus

Kielgasten mangler overskud

Rockplader

Kim Larsen & Bellami: Kielgasten. Producer: Kim Larsen, Bellami & Poul Bruun. Medley, MdCD 6350. (Udkom i går).

DER ER mange, korte (meget korte) sange på dette nye udspil med Kim Larsen & Bellami (Henning Pold, Hans Fagt, Per Rasmussen og Peter Ingemann), men hvis der er én sang, der skiller sig ud, én sang, der virker ført igennem, rundet af og pointeret, er det den eneste, Kim Larsen ikke har været med til at skrive, nemlig Kay Norman Andersen og Børge Müllers både elegante og bittersøde Den Allersidste Dans.

Den har karakter og bouquet, mens de fleste af Larsens egne bidrag ender som løse markeringer uden overskud og understrøm, stykket sammen på Kielgasten som en hurtig serie af flimrende jingles der nok er afleveret med stensikkert håndslag, men som hver for sig virker som en forsmag på noget, der aldrig indfinder sig.

En sang som den to minutter og sytten sekunder lange Frit Fald er betegnende for niveauet. Her er Kim Larsen nok stadig sig selv, men der er bestemt meget lidt af ham, når han mener at kunne slippe afsted med følgende tolv linjer som den samlede sangtekst: 'Fire friske gutter/til kæmpe karneval/forklædt i munkekut-

ter/og skæve af tjald/Fire bornerte blondiner/med Mona Lisa smil/står på Is-tedgæde og griner/af deres batmobil

Fire og fire er otte/hvis man kan tælle ti/bare de nu kan nå det/før det er forbi.'

Det er tyndere end tyndt, og så nytter det slet ikke noget, at Larsen forsøger sig med charmekluden, for på Kielgasten har han ingen steder at binde den fast.

DER ER dog sange, hvor han prøver at bide mere fra sig, end vi er vant til på det seneste. Det er titelsangen, Kommunardernes Dans, Flyvere i Natten og De Fortabte Avenue. På den sidste er det et ubetaleligt trick, at han synger 'avenue', så det rimer på 'endnu', men alligevel får han ingen af disse bidrag til at lyde som dén opsang til samfundet og fællesskabet, de er tænkt som. Hvad er f.eks. en kielgast? Larsen svarer: 'Han er fræk, han er fri/tar pis på systemet/det ka vi li.'

Tænk at 'tage pis på systemet'. Så mange år efter, at udtrykket blev en flokel, der slet ikke klæder Larsens ellers så mundrette og kvikt sansede omgang med den hverdagsdanske sprogtone.

Men det er blot endnu et udtryk for det vågeblus, der hersker overalt på Kielgasten, og som gør det svært at se, om det er Kim Larsen eller hans mæglige dobbeltgænger, der har været på spil til husbehov. Nå, måske pisser han bare på det hele. Det er bare en skam, at det strimler spredt og ikke stråler stærkt og varmt.

ANDERS ROU JENSEN

Kampen for retfærdighed

André Brink-bog om apartheid filmatiseres

Af Anne Poulsen

'De må have haft en grund til det', siger Ben du Toit, da han møder den sorte dreng, som er blevet gennempryget af politiet. Han har fuld tillid til de sydafrikanske myndighederne, og nægter at tro på det, drengen fortæller ham.

Ben du Toit er hovedpersonen i filmen 'En tør hvid årstid', som er lavet over den sydafrikanske forfatter André Brinks roman af samme navn. I rollen som Ben du Toit ses Donald Sutherland. Han spiller sammen med Zakes Mokae og Marlon Brando, der er tilbage på filmrødder efter mange års pause.

Lige som sine forgængere 'Et råb om frihed' og 'En anden verden' handler 'En tør hvid årstid' om en hvid sydafrikaner, der gradvist opdager de grusomheder, som apartheid-styret tager i brug for at undertrykke det sorte befolkningsflertal. Filmen tager udgangspunkt i Soweto-opstanden i 1976. Tusinder af skolebørn er samlet i en fredelig demonstration. Politiet sættes ind, og åbner uden varsel ild mod demonstranterne. 58 børn bliver dræbt og 700 såres.

Skolerebeten Ben du Toit (Donald Sutherland) lever lykkeligt sammen med sin familie i et roligt forstads-kvarter til Johannesburg. Han har en livslang og blind

tillid til regeringen i Sydafrika. Da Jonathan, den sorte gartnerens søn, forsvinder, bliver han langsomt draget ind i kampen mellem sort og hvid. Han hjælper gartneren med at lede efter Jonathan, som blev arresteret under demonstrationen i Soweto. Ben du Toit finder liget af sønnen og opdager sandheden bag dødsfaldet. Da gartneren samtidig bliver arresteret og under tortur dør i fængslet, går Ben til advokaten McKenzie (Marlon Brando) og overtaler ham til at føre retssag mod myndighederne.

Rollens som taxichaufføren Stanley, der hjælper Ben med at skaffe bevismateriale til retssagen, spilles af den sydafrikanske skuespiller Zakes Mokae, som også havde en rolle i Richard Attenboroughs 'Et råb om frihed'. For nylig var han på besøg i Danmark for at fortælle om 'En tør hvid årstid'. Ifølge Zakes Mokae er der stor forskel på 'Et råb om frihed' og 'En tør hvid årstid'. Selv foretrækker han den sidste.

'En tør hvid årstid' er mere intens. Samtidig adskiller den sig ved at give en mere realistisk beskrivelse af problemerne i Sydafrika. Apartheid ses ikke kun gennem den hvide mands øjne, men også gennem en sort familiekamp for frihed og lighed. Det var en svær film for mig at lave. Jeg kender mange, der er forsvundet på

dem måde. Som er blevet dræbt på den måde. Men det var en film, som skulle laves, siger Zakes Mokae.

Ifølge Zakes Mokae er intet forandret i Sydafrika. Arrestationerne og torturen fortsætter.

Filmen skal minde om, at grusomhederne stadig foregår. Hvis ikke folk dagligt bliver mindet om det i aviser og TV, så glemmer de, at det eksisterer. Så involverer de sig i andre ting, mener Zakes Mokae, der i dag lever i eksil i USA.

'En tør hvid årstid' er instrueret af Euzhan Palcy fra Martinique. Hun har også været medforfatter på manuskriptet. I 1983 fik hun en sølvbjørn ved filmfestivalen i Venedig for sin første spillefilm 'Sugar Cane Alley'. Budgettet til 'En tør hvid årstid' rakte ikke til de stjernetegnede, som de medvirkende skuespillere normalt får. Men det lykkedes Euzhan Palcy at overtale dem til at medvirke for halv pris. Marlon Brando var så begejstret for rollen som advokaten Ian McKenzie, at han medvirkede uden at få løn for det. Han har siden i et amerikansk TV-interview — det første i 16 år — kritiseret det amerikanske filmselskab MGM for at have skåret de skarpeste angreb på apartheidstyret ud af filmen.

'En tør hvid årstid' har dansk premiere i midten af januar.

Sangerinden Siouxie og slagøjespilleren Budgie udgør duoen The Creatures. — Foto: Anton Corbijn

Langt væk fra charterrejsen

The Creatures har lavet en lille perle-plade

ROCK

Anders Rou Jensen

The Creatures: Boomerang. Producer: The Creatures og Mike Hedges. Polydor, 841 463-1.

The Beautiful South: Welcome To The Beautiful South. Producer: Mike Hedges. Go! Records/London, 842 080-1. (Distribution: Polygram).

The Wonder Stuff: Hup. Producer: Pat Collier. Far Out/Polydor, 841 187-1.

KREATIVITETEN har mange veje, og én af dem følger af fritidsprojektet The Creatures, som består af sangerinden Siouxie og slagøjespilleren Budgie, og som sidst lod høre fra sig i 1983 med lp'en Feast.

Dén blev indspillet på Hawaii. I år tog Siouxie og Budgie til Jerez de la Frontera i Sydspanien med et mobilstudie og en samling sangskitter, som nu dukker op på Boomerang i færdig og farverig tilstand.

Boomerang er en lille underdrejet perle af en plade, der med sine suggestiv-

luftige, pirrende og pirrende lyd billeder af stemmer og rytmer sender lytteren ud på en udflygt langt væk fra charterrejsens faste program. Man drejer om et hjørne og finder et ukendt sted. En sær musik fra en fremmed vinkel, der med sit eksotiske og organiske flow får døsige stemninger og duvende aromaer til at krybe ind under huden.

Man kan høre, hvordan flere af disse sange kunne have udviklet sig til standardrepertoire for Siouxie & The Banshees, men på Boomerang er de afleveret med en behersket lethed og en blid distraktion, der frigør dem fra image- og stilbegrænsninger. Budgie spiller årvægent og fabulerende, og Siouxie synger tyst og tirrende fra en hacienda i sindet, hvor vindklokkerne ikke kan ses, men anes i brisen.

FRA DETTE bagland er der et spring til The Beautiful South, der blev dannet af Paul Heaton og Dave Hemingway, da The Housemartins blev splittet, og som nu lp-debuterer.

På Welcome To står Heaton's karakteristiske høje, lyse stemme stadig i centrum, men i forhold til Housemartins er musikken vendt mod en flydende melodios og halvakustisk soul-

folk der kan få The Beautiful South til at lyde som The Jam, der møder Prefab Sprout, der møder Scritti Politti...

Men heldigvis har Heaton bibeholdt både sin sarte sjælfuldhed og sit opvakte blik for påtrængende sangtemaer, og det sidste giver en række begavede signalemente af England her og nu. Splittelsen, rådvildheden og de sociale omkostninger. Men så er der også sange som Song For Whoever og Love Is..., der uden at virke frelste angriber selve hykleri og eskapismen i den populatur, som The Beautiful South med et betragteligt pladesalg selv er en del af.

DET SIDSTE kan man vælge at grine bredt af. Som kvartetten The Wonder Stuff, der nu følger party-tornadoen Eight Legged Groove Machine op med Hup. Her er gruppen måske nede på syv ben og oppe på lidt flere lag i musikken, men med sin fuldfede, glitrende og knitrende grund-guitarlyd og sine fængende refræner er Hup et udspil, der rent hjem på uhorftelig, ufordøret og kortfattet overtryk. Resten klæres af tegneserie-indstillingen og titler som 30 Years In The Bathroom, Radio Ass Kiss og Cartoon Boyfriend.

Glad aften i byen

Henning Stærk bygger bro mellem snøvert og populært

Henning Stærk: Dreams To Remember. Producer: Kim&Hytel. Genlyd, GENLP 172.

HERHJEMME ER der ikke ret mange andre end Henning Stærk, der kan finde på at fortolke sange af den fine, men ukendte engelske sangskriver Mickey Jupp. Og de, der ellers kan komme på tale, kan ikke få en pladekontrakt, så et eller andet sted bygger Stærk bro mellem noget snøvert og noget populært, når han på Dreams To Remember fortolker Jupp-sangene Cheese Book og Switchboard Susan — og garanterer far gang i dansesgulvet, når han i denne tid fyrer dem af på sin Danmarksturné.

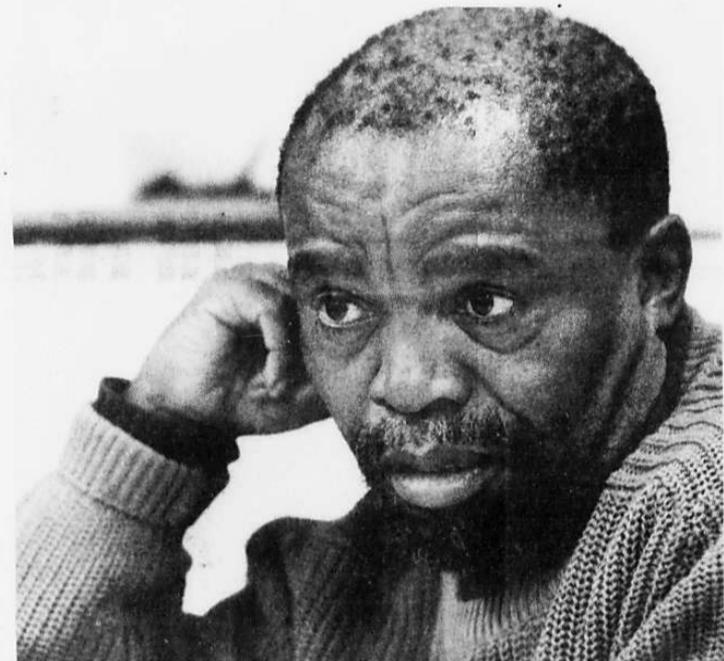
Så hvor andre danskere, der gør sig i samme genre, spiller for to lommetve og en rockanmelder, der får Stærk med sin tillidsvæk-

kende appel, sin samvittighedsfulde indstilling og sin villige spilleglæde fat i et større publikum. Og det hænger sikkert på, også selv om solisten på denne sin fjerde lp har skiftet den svejgige soul ud med noget, der holder mere mod rock'n'roll og rhythm & blues. Jupp-sangene er ét signal. Et andet er de bidrag, han har hentet fra danske sangskrivere som Niels Maatoft, Poul Krebs og Ivan Pedersen, hvor stilvekslerne trives fint sammen med en personlig tone, og hvor især Krebs' Sweetheart skiller sig ud som en stortillet al-amerikansk rockballade om den ensomme servicerte med det overrendte hjerte.

DER UD over er der sange af Jagger/Richards, Otis Redding, Ponus/Shuman og James Brown på pladen. Og de afleveres uden svig og

slinger af guitaristerne Jan Mols og Erik Jepsen, bassisten Carsten Egholm og trommeslageren Erik Lodberg, mens udenlandske kapaciteter som The Jordanaires og Charlie McCoy giver et godt nap med i studiet.

Ligeledes pålidelig og solid musicerer, der mindst gør Dreams To Remember til et flot visitkort for koncerterne. Men som samtidig også er tyngt kraftigt af traditionens skygge. Det er svært at spille f.eks. Out Of Time efter Rolling Stones' definitive version. Henning Stærk gør det hverken som en gestus eller som en bevidst omrokering. Men som et springbrød til en glad aften i byen. Det er godt nok, som det er. Men det er også for uventet til at være det stof, mindeværdige drømme er gjort af.

Den sydafrikanske skuespiller Zakes Mokae spiller sammen med Donald Sutherland og Marlon Brando i André Brinks 'En tør, hvid årstid'. Alle medvirkede for halv pris eller gratis. — Foto: Morten Langkilde.

Sjældnen dukat med kongeportræt

Femdobbel guldmonter fra 1704 sælges i Kunsthallen

Auktion

Af Jonna Dwinger

EN FREDERIK IV femdobbel guldmonter præget i 1704 — en sjældenhed, som kun kendes i syv eksemplarer — bliver i morgen solgt på Kunsthallens auktion

over udenlandske og danske mønter og kan endnu bese på eftersynet i dag. Vurdering: 60.000 kr. Mønten bærer kongens portræt på den ene side, på den anden et pragtfuldt skib, en latinak inskription, og ordet Christiansborg, formodentlig en henvisning til den danske fæstning på Guldskysten.

Den største mønt på auktionen, der rummer mange sjældne, danske middelal-

dermønter og tyske mønter fra det 14. til det 16. århundrede, er en svensk såkaldt 'Plåtmønt', en 4 daler fra 1726. Og den er ikke beregnet til daglig brug. Den er 28 x 26 cm., vejer næsten tre kilo og er præget i kobber og vurderet til 6.000 kr.

Møntauktionen finder sted både onsdag formiddag og eftermiddag og torsdag formiddag.

Næstsidste dirigentrunde

Af Kaj Christiansen

AALBORG (Politiken) — Tre københavnere går i aften videre til den næstsidste runde i første del af den nordiske orkesterdirigentskonkurrence, der i disse dage holdes i Aalborg, og hvor man skal kåre den danske vinder og finde ud, hvilke to der skal med i selve den nordiske konkurrence, som holdes i Stockholm fra 5. til

10. februar. De tre af de fem, som er gået videre til anden runde, er Thomas Dausgård, Martin Åkerwall og Alex Bach Andersen, som dirigerede Aalborg Symfoniorkester i Brahms Haydn-varianationer og Abrahamsens 'Nacht und Trompeten'. De to, som skal videre, skal dirigere i morgen aften, hvor det samtidig afsløres, hvem af dem der bliver dansk mester.

SIMPLE STRIBER

Af Phillip Stein Jönsson

Pladeglimt

Ian Hunter/Mick Ronson: Y U I Orta. Producer: Bernard Edwards. Mercury, 838 973-1. Grateful Dead: Built To Last. Producer: Jerry Garcia og John Cutler. Arista, 210 326.

FOR IAN Hunter og Mick Ronson er der intet nyt under solen. Kun Årstallet. Derfor er denne comeback-lp også en omgang smølden-

de veludført hårdrock med 70'er-flavour, der heldigvis ikke forsøger at være ung med de unge. Det er cool og kraftfuldt, men også tit overgrænset til klichéernes ks. Det opdagede man ikke så let, da Hunter og Ronson tidligere gav en flot koncert i Pumpehuset, men på Y U I Orta har de sværere ved at overbevise og stå distancen.

DET SIDSTE har aldrig

været noget problem for Grateful Dead, der i rockmusikken repræsenterer tilmeglasset over for de digitale sekunder. De spiller fortsat som en rock-elastisk af tålmodighed, der bringer en helt special vegeterende telegati frem i samspillet. Men i forhold til In The Dark fra 1987 er Built To Last ikke nær så magtpåliggende og glødende oplyst af inspiration.